

Glasilo „Slovenskega čebelarskega društva“
za Kranjsko, Štajersko, Koroško in Primorsko s sedežem v Ljubljani.

Urejuje **Frančišek Rojina.**

Izhaja po enkrat na mesec in se pošilja udom brezplačno.

Vsebina: J. Lampe: Praktična navodila za december. — J. N. Babnik: H koncu leta. — Iv. Jurančič: Iz čebelarskega popotovanja. — Fr. Lakmayer: Tudi čebelar! (Konec.) — J. Lampe: Čebele so popravljale račune učenjakov. — Urednik: Resna beseda. — Dopisi. — Raznosterosti. — Vprašanja in odgovori. — Bukovic: Poročilo o odborovih sejah. — Listnica uredništva. — Mala naznanila.

„Slovensko čebelarsko društvo za Spodnji Štajer“.

Vabilo

na

III. občni zbor v četrtek, 28. decembra t. l.
ob 10. uri dopoldne

v prostorih Narodnega doma v Ptuju.

VSPORED:

1. Otvoritev zbora in pozdrav predsednika.	4. Volitev odbora.
2. Poročilo tajnika.	5. Volitev pregledovavcev računov.
3. Poročilo blagajnika.	6. Slučajnosti.

Prosi se mnogobrojne udeležbe od strani članov, zlasti podružnice naj pošljejo vsaka vsaj po enega zastopnika. Letna poročila podružnic se naj pošljejo tajniku spodnještajerskega društva vsaj do 20. decembra t. l., da bo mogoče pravočasno sestaviti glavno poročilo. Gostje, posebno od bratskega društva na Kranjskem, vrlo dobrodošli.

Na mnogobrojno svidenje!

Tajnik:

Ivan Strelec.

Predsednik:

Zelenik.

Praktična navodila za december.

(J. Lampe.)

S preteklim mescem smemo biti vobče zadovoljni. Kako smo tarnali, ko je že koncem oktobra zapadel sneg; kdo bi si bil pa tudi mislil, da bo skoraj pol metra debela zimska odeja tako naglo izginila, da se bodo naše ljube čebelice skoraj celi mesec november še izpreletavale! Jadikovali smo zavoljo čebelic, ker nismo mislili na to, da je vreme v rokah Onega, ki jih je ustvaril in ohranil na tisoče let, da pričajo tudi nam o Njegovi modrosti in dobrotljivosti in bodo pričale še drugim do konca dni. Oddehnili smo se čebelarji, ponehale so tožbe: „Kaj bo, kaj bo, če sneg obleži!“

Ko smo se torej otresli skrbi pred predolgo zimo, ki jo spremljata navadno lakota in griza, oprimemo se dela s tem večjim veseljem.

V čebelnjaku sicer ni kaj opravka, ker ondi naj vlada mir, prepotrebni zimski mir. Za miši, ki bi ga kalile, imamo nastavljeno past; o nje pravilnosti se prepričamo le od časa do časa, pa brez ropota. Mačke ne pustimo v čebelnjak. Bodisi drugod še tako vestna v svojem poklicu in naj ima še tako lahko in elegantno hojo, v čebelnjaku ni mesta za njo. Tudi pred čebelnjakom je potreben mir. Zato pazimo, da odvrčamo od tam ptiče, zlasti senice in žolne, ki s skakljanjem in kljuvanjem vznemirjajo čebele, vznemirjene pa pri žrelu hlastno pozobljejo. Vznemirja jih pa tudi solnce, ako sije ob mrzlih dnevih pred ulnjak. Čebele izletavajo, a le malokatera se vrne. Zato pa tudi pred snegom in vetrom zapažimo ulnjak in ga odprimo le takrat, ko je tudi sicer dovolj toplo, da čebele brez škode izletavajo.

Zelo bi se motil, kdor bi mislil, da je ta mesec čebelarju delo pošlo. Kaj še! Pred čebelnjakom res ne postaja, kakor v majniku, pričakujoč rojev, in skrbna gospodinja, ki se včasih boji, da bi se mož k tlom ne prirastel, ga ima ta mesec bližje sebe. Toda kuhati vosek, popraviti in osnažiti toliko panjev, ostrgati na stove satnikov, delati nove panje in opremiti jih tako, kot bi hoteli še danes vsajati roje, prenašanje, pospravljanje i. t. d., dá dela, ki so zanj decembrski dnevi navadno prekratki.

V dolgih zimskih večerih nam ni treba zdehati in dolgočasiti se. Takrat prebiramo kako čebelarsko knjigo in primerjamo svoje čebelarstvo z drugimi. Tudi imamo s to številko skupaj VIII. letnik „Čebelarja“; zvežimo ga in preglejmo še enkrat, morebiti smo kaj prezrli, pozabili, kar nam je potrebno vedeti, zakaj znano je, kako drag je včasih dober svet, in te podaja naš „Čebelar“.

H koncu leta.

Zopet je minulo eno čebelarsko leto, šlo je za drugimi v brezno preteklosti. Našim ljubljenkam smo preskrbeli kar treba za odpočitek od naporenega poletnega dela. Zadovoljno brne sedaj v panjih, le sedaj pa sedaj pokuka kaka nepotrpežljivka v megleni svet, a obrne se urnih kračic in pohiti nazaj k svojim zaspanim sestricam. Mi čebelarji pa delamo račune,

ki nam bodo pokazali naše uspehe. Ako smo čebelarili pametno, vestno ravnali z malo našo živalco, potem se nam ni bati slabega zaključka. Čebelar, ki je z dobičkom čebelaril, bo sedaj veselega srca obrnil svojo pozornost prihodnji čebelarški sezoni in že sedaj pripravil vse potrebno, da ga kasneje ne iznenadi kaka neprijetnost, iz katere se velikokrat rodi škoda, kar sem že tudi jaz v svojem čebelarstvu poizkusil. Čebelar, ki ni letos pričebelaril medu in voska, je sam kriv, saj je to znamenje, da ni pravilno čebelaril, izvzemši seveda čebelarje, ki čebelarijo v krajih, kjer je slaba paša.

V dolgih zimskih večerih imamo čas prebirati čebelarske knjige in našega „Čebelarja“, da si s tem utrdimo čebelarsko znanje za nadaljno delovanje. Naše društvo nudi sedaj, ko se je okrepilo vsestransko, toliko koristnega, da se lahko vsakdo zadovolji. Z novim letom izideta knjigi našega nesmrtnega A. Janša. Knjigi boste imeli toliko dobre vsebine, da bosta vsakega zadovoljili, ki ju bo pazno prebiral in se po njiju ravnal. Ti knjigi sta do danes nedosegljivi; vsak stavek ima še danes, čez več kot 130 let, popolno veljavo in je kakor iz kamna izklesan. Dolžni smo spominu našega Janša izdati po več kot enem stoletju njegovi knjigi in obenem koristiti našim čebelarjem. Seveda nekateri društveniki malo preveč zahtevajo od čebelarskega društva. Pred 14 dnevi priroma nekdo v Ljubljano in zahteva, da se mu mora med, ki ga je po navodilu „Čebelarja“ iztočil, dobro prodati. To mu je društvo dolžno storiti, če ne se bo pa pritožil in zahteval odškodnino. Res se nam je posrečilo med dobro prodati, in ko je spravil lepe kronce, pobrisal jo je smehljaje se domov, ne da bi se bil dotičnemu odborniku za njegov trud zahvalil. Kakor se iz navedenega razvidi, so nekateri jako čudni svetniki. Imeti hočejo za dve kroni razun lista še zlato tele. Od društva zahtevati vse možne dobrote vendar ne gre! Vsem pravičnim zahtevam in željam, ki spadajo v društveni delokrog se bo pa drage volje ustreglo.

Z novim letom storili bomo zopet korak naprej. Naš društveni organ se bo spopolnil v toliko, da bode prinašal zanimive članke kolikor mogoče tudi s podobami. List „Čebelar“ se bo oglašal točno 5. dne vsakega mesca. Da se prepreči vsaka nepravilnost bode na čelu lista tiskan omenjeni datum.

Upam, da bo naše društvo krepko raslo, cvetelo in se razvilo v močnega plemenjaka. To je pa le mogoče, če bodemo edino postopali in stremili za enim ciljem. Saj mnenja smejo biti različna ali smoter mora biti enak!

V tej nadi želim vsem sedanjim in prihodnjim čebelarjem najbolje uspehe, vesele božične praznike in srečno novo leto! J. N. Babnik.

Iz čebelarskega popotovanja.

(Iv. Jurančič.)

Drugo leto se že bliža koncu, odkar sem zadel popotno torbo na ramo ter se podal po svetu z namenom, da bi zamogel kaj pripomoči k povzdigi

našega čebelarstva. Že danes zamorem reči, da moje stopinje niso ostale brez uspeha. Povsod, kamor sem prišel, se je zbudilo veliko zanimanje za to stroko; veliko je postalo novih čebelarjev, prejšnji pa izkušajo izboljšati in izpopolniti, kar je pomanjkljivega. Smelo trdim, da brez poučnih shodov bi še v desetih letih ne bili na tisti stopnji, ki smo jo dosegli v dveh letih. Zlasti sem opazil izdaten napredek v onih krajih, kjer so imeli že lani shode ter sem jih letos zopet obiskal. Imamo kraje, kjer je bilo boljše čebelarstvo, premakljivi sat i. t. d. popolnoma neznan, danes pa že tuintam stoji lep čebeljak noveje vrste; in zdaj, ko bodo drugi lahko videli delo in uspehe, bo napredek tem izdatnejši.

S temi vrsticami hočem torej nekoliko povedati iz svojega popotovanja. Kakor navadno, bila so tudi moja pota bogato posejana z rožcami in s trnjem, v lepi izpremembi. Imel sem najlepšo priliko opazovati in spoznavati stanje našega čebelarstva ter sem našel marsikaj dobrega in pohvalnega, pa tudi napak in nedostatkov. Omeniti hočem tukaj le nekatere napake in pomanjkljivosti v čebelarstvu, katere sem najpogosteje srečaval, in katere naj se v prihodnje odstranijo in popravijo; kar sem pa našel dobrega, pa pustimo kot dobro.

Ne bodete se mi čudili, če povem, da sem našel kraje, ki uživajo skoraj vse naravne ugodnosti ter bi bili za čebele povsem prav pripravi, a čebelarstvo je ondi precej slabo razvito; nasprotno pa je v slabelih krajih precej na višji stopnji. Nadalje je tudi kraj na Spodnjem Štajerskem, kjer je ljudstvo v kmetijski stroki, kakor tudi splošno, visoko izobrazeno, v čebelarstvu pa ni izdatnega napredka. Zdi se mi, da je ljudstvo tukaj v svojem sicer opravičenem kmetskem ponosu nekako samozavestno ter se ne da podučiti. Razun tega je pa tudi nezaupno, ker so ga mnogi združni, oziroma društveni neuspehi že opetovano oplašili, zatorej nima tudi do čebelarškega društva pravega zaupanja in zanimanja.

Povsod se pa še pokažejo boljši uspehi, ravno doma, v domači župniji mi pa res gre najslabše. Saj poznamo izrek: „Nemo propheta in patria!“ (Nikdo ne velja v domačiji kot prerok); ta se v resnici tudi nad mojim delovanjem točno izpolnjuje. Ljudem je vse prenavadna reč; povsod lahko vsak kaj enakega vidi, sliši in izve. Imamo sicer precej čebelarjev, pa k društvu pristopiti, se poučnega shoda udeležiti i. t. d., za to so premlačni.

V nekaterih krajih imajo preveč različnih sort panjev; vsak sosed ima drugačne panje, drugačno mero i. t. d., potem pa vsak svoje zagovarja in hvali, češ, moji so najboljši; in tako pride do praznih predsodkov in nesloge. Celo v enem in tistem čebeljaku se najde po več različnih panjev; in če lastniku porečemo, da to ni umestno, nam ugovarja: jaz hočem poizkušati, kateri bo boljši; a začetnik se naj uči ter skrbi za strokovno izobrazbo, poizkušnjo pa naj prepušča mojstrom. Najdejo se panji, ki jih je ta ali oni sam „pri svojem kruhu“ izumil, in če kak novinec take panje vidi, misli, to so zopet novi panji, ti morajo biti še boljši; takoj si jih omisli ter se s tem premoti in zapelje. Takí panji se potem še pogosto izpreminjajo in „izboljšujejo“ tako dolgo, da so slednjič popolnoma nerabni in prava spaka.

Vsi napredni čebelarji bi morali na to delati, da se manj rabljivi in taki spačeni panji odstranjujejo, da se število zistemov enega kraja kolikor mogoče zmanjša ter se le dobri, pravilni panji razširjajo in priporočajo. Pomnimo, da se jako motimo, ako v mnogih različnih vrstah panjev vidimo napredek čebelarstva!

Marsikateri začetnik trpi na oni znani bolezni, da hoče hitro kaj novega iznajti, kak nov panj ali orodje ter bi se rad s tem pobahal ali še celo druge učil, predno sam kaj zna.

Pogosto sem zadel na panje, ki bi bili glede velikosti in oblike sicer pravilni, pa so drugače nenatančno, površno narejeni, da n. pr. niso vsi med seboj natančno enako široki ali visoki, zareze preozke, kjer čebele veliko bolj prilepijo satnike, kakor v pravilne. Satniki so večkrat slabo izdelani; niso vsi enako veliki, posamezni deli ne enako široki in debeli, razstojišča neenaka i. t. d. Okence je večkrat celo napačno narejeno, okvir predebel, šipa v sredini okvirja vdolana, vsled česar je za zadnjim satom preveč prostora, ki ga hočejo čebele izpolniti ter storijo to navadno z nepravilnim satovjem.

Čebelnjake sem našel semtertje jako nepraktične, znotraj navadno pretesne. Najmanj $1\frac{1}{2}$ —2 m prostora je zadej za panji v čebelnjaku potrebno, da se lahko pri vsakem opraviilu spretno gibljemo. Kak stareji čebelnjak včasih nima niti enega okna, da je znotraj popolna tema ter se zamore le pri odprtih vratih kaj delati. V čebelnjaku ni nikdar preveč svetlo, zato se naj naredi zlasti na zadnji strani po več velikih oken; v čebelnem panju treba večkrat prav svetlo videti. V nekaterih čebelnjakih so spodnji panji le malo od tal ali celo pri tleh; v takih panjih se težko dela in se ne more do kraja v panj videti. Panji morajo biti najmanj 35—40 cm od tal. V drugem slučaju sem videl panje previsoko naložene, tako da se mora za opravila v zgornjih vrstah lestvica vzeti. To je jako nepraktično. Kako je delo zamudno, če moramo z vsakim satom gor ali dol po lestvici hoditi. Ko imamo poln, s čebelami obseden sat v rokah, lahko mimo stopimo ali se spodtaknemo ter pademo ali nam sicer sat pade iz rok i. t. d. Tudi potrebne svetlobe ne moremo v visoko postavljene panje od nikoder dobiti.

Ponekod se je uvedla napačna navada, da satnike z žico prepenjajo ter na to prilepljajo umetne sate. To delo jaz odločno obsojam ter smatram kot skrajno protinaravno. Mislimo si 20—30 takih žic skozi celo zimsko gnezdo; kako se s tem zima od panjevega dna do stropa skozi čebelno kepo prevaja! Ko bi čebele zamogle povedati, kako se pri tej naredbi počutijo, gotovo bi našo bistrumnost slabo pohvalile. Umetni sat se prilepi z voskom na zgornji del satnika, tako da je na ostalih treh straneh še do satnika okoli 1 cm prostora, in drugega ne potrebujemo ničesar. Satniki pa naj bodo le tako veliki, da se satje brez žice ne potrga. Mislim, da je to bolj naravno, kakor rabiti protinaravna sredstva za vzdrževanje prevelikih satov.

Marsikdo se muči s prilepljanjem starih, nepravilnih satov na satnike, da daje čebelam navodilo za nadaljno delo. Taki sati se težko prilepijo ter ne dobimo s tem nikdar lepih pravilnih satov. Za navodilo naj se prilepijo

ozki kosci umetnega sata, ki jih laglje prilepimo, porabimo manj voska in jih čebele pravilno nadaljujejo.

Slišalo se je že opetovano, da se pri ulivanju umetnih satov dá rabiti namesto medene raztopljine mleko, milnica i. t. d. To so tvarine, ki so čebelam tuje in zoprne ter ne spadajo v čebelni panj. Naj se v ta namen rabi edinole med, razredčen z $\frac{2}{3}$ vode.

Začetniki trpijo navadno pomanjkanje satovja ter v tej zadregi shranjujejo vse trotovsko in drugače nepravilno satovje, misleč: za medišče je vse dobro. To je napačno; ravno trotovi sati privabijo najprej matico tje, kjer nameravamo dobiti sate napolnjene z medom ter imamo potem namesto medu trotovo zalego. Trotovsko satovje naj se prekuha v vosek in porabi za umetno satovje, ki nam ga čebele potem ne morejo nikdar več po svoje pre narediti.

Včasih si kak začetnik kar mahoma omisli velike stavbe, velik čebelnjak, veliko panjev, brez pomisleka, brez strokovne vede in brez izkušnje; črez nekaj let pa vidi, da je vse nepraktično in ne prija svojemu namenu. Kdor misli s čebelarstvom šele začeti ali če že par let čebelari, pa namerava stvar razširiti, naj se poišče dobrega, zanesljivega strokovnjaka, kateri naj mu svetuje ter ga varuje nepotrebne škode. Pomnimo, da ravno pri raznih stavbah se najlaglje storijo take napake, ki se spoznajo šele, ko je prepozno.

Razun teh navedenih točk bi seveda zamogel navesti še dosti ugodnega in veselega, kar me je mnogokrat v delovanju iznova navdušilo in okrepilo ter tvorilo izdaten del odškodnine za moj trud. Ruski car Peter je pogosto povdarjal; „Kakršno delo, tako plačilo!“ Če bomo dobro delali, bo tudi uspeh dober in ta zavest boji naše glavno plačilo! Usoda Slovincem ni tako mila, da bi že svojega prvega delavca te vrste zamogli bogve kako tolsto plačati, pa upajmo: iz majhnega semena izraste veliko drevo. Hvaležno se moram tukaj spominjati tudi mnogih posameznikov; kamor sem prišel, skoraj povsod so mi šli na roko, me podpirali ter si prizadevali mi popotne stroške znižati. Bog jim plati! Sicer pa kdor me pozna, prepričan je dovolj, da se nisem posvetil temu delovanju iz sebičnosti ter da bi pričakoval v tem bogastva, ampak še več pričakujem, kar gotovo ne bo izostalo, namreč, dandanašnje običajno plačilo sveta: nehvaležnost! Vendar to me ne plaši; ako ljudje pozabijo, tolaži me B. Potočnik v svoji pesmi: „Gospod ne pozabi, plačilo deli!“

Tudi čebelar!

(Fr. Lakmayer.)

Konec.

Koncem oktobra nekega solnčnega dne, ko so se čebele močno prašile, je sedel Tone s sosedom Tinetom pred svojim uljnjakom.

„Čebelni pa so tvoji panjovi, čebelni!“ povzame besedo Tine in puhne gost dim iz svojega vivéka. „Ali so pa tudi težki? Ali si jih že tehtal Tone,

da ti ne bo kateri pozimi zaspal? Veš, zima ntegne biti letos dolga in huda. Miši zelo oglodavajo korenje, čebele so pa tudi vsako najmanjšo razpoklino skrbno zasmolile.“

„E, so že! Saj pozimi toliko ne potrebujejo. Najtežji tehta 20, najlažji pa 14 funtov!“

„Priatelj, verjemi mi, premalo bode! Taki čebelni panjovi morajo tehtati vsaj 23 do 25 funtov. Jim boš moral pridjati in to brez odlašanja! Na spomlad se ne smemo zanašati. Oče Muha so lansko leto tudi odložili pitanje, češ, bom pa okoli Svečnice dodal; takrat je ravno najhujše medlo in so jim čebele poginile lakote. Če nimaš medu, jim dodaj sladkorja. Za tako pozno dopolnjenje zaloge je sladkor boljši kot med, ker se ne spridi, četudi ga čebele ne pokrijejo z voščenimi pokrovc. Na liter vode deni en kilogram sladkorja ali bolje še nekoliko več, pri mirnem vrenju peno posnemi in s to ohlajeno tekočino v temle času že lahko tudi podnevu pitaš, ker sladkorja ne zavohajo tuje čebele.“

„Eja, kdo se bo še s tem sedaj ukvarjal, nimam časa, mogoče pozneje!“

„No naredi kakor veš, jaz sem te le opozoril“, je nejevoljno zamrmral Medojed, vstal je in odšel k svojemu čebelnjaku.

Medoliza je začelo vendarle nekoliko skrbeti. „Bi jim že dodal“, je dejal ženi, ki je bila na hišni prag stopila in še slišala Medojedov opomin, „ampak pomisli, Liza, vsakemu pridejati po 2 do 6 kg sladkorja, to ga pospravim skoraj dva čoka! Sedaj sem dal za čebele 40 kronc, za sladkor naj pa dam še 20 kron?“

„Beži, beži Tone, bodi no neumen, vsaj Medojed tudi vsega ne ve! Te malo vleče! S toliko sladkorjem sladim jaz kavo celo zimo! Še tega se manjka, da boš za te muhe še sladkor kupoval!“

„Imaš prav, Liza, kdo jih bode zalagal s sladkorjem! Sicer mi to ne gre v glavo, zakaj bi morala ravno čebela pozimi jesti! Le poglej druge muhe. Zalezejo se v razpokline pri oknih, tramovih in prespijo srečno celo zimo. Saj je čebela tudi muha. Če torej te prespijo brez živeža celo zimo in prestanejo mraz, zakaj bi pa čebele ne mogle? To je le razvada! Če bi muhe zaprl v zabojček in dal na peč, bi mi celo zimo brenčale in jedle, če jih pa pustimo pri miru in na mrazu, zalezejo kam v kot in spijo brez jedi.“

Tako je razlagal Tone svojo modrost Lizi, in ostalo je pri tem. Čebelam ni dodal ničesar. Prespijo naj zimo kakor jo muhe prespe, za spomlad pa že imajo dosti medu!

Nastopila je huda zima. Sosed Medojed, ki je že prej svoje panjove od vseh strani dobro zadelal z listjem in zaprl sprednja vrata, prinesel je še staro posteljno odejo in je ž njo panjove tudi zadaj ogrnil. Želel je svojim ljubljenkam krepčajoči počitek s prepričanjem, da se spomladi ž njimi zopet srečno snide.

Medoliz je sicer videl soseda, kako je zoper zimo zavaroval svoje čebele, a da bi ga posnemal, se mu ni zdelo potrebno. Le nekaj pezdirja je nasul okrog panjev, ko se mu je vendarle zdelo, da je prehud mraz. Pa še to, mislil je, je odveč in bržkone škodljivo. Saj je slišal, kako so čebele

godrnjale. Prej kot ne, da jim bo prevroče in bodo jedle in jedle, ker ne bodo mogle od prehude vročine spati.

Medojed, izurjen in že priletan čebelar, ki poleg Janševega „Podvuzhenja“ marljivo prebira tudi „Slov. Čebelarja“, četudi večkrat zmajuje z glavo, zlasti kadar bere o „racijonelnem čebelarstvu“, nepotrpežljivo pričakuje spomladanskega prašenja. Radoveden je, kako neki bo Tone prezimil svoje plemenjake, ki se nič ne vidijo izpod po burji nanešega snega.

Končno je nastal po trimesečni zimi lep solnčen dan, sredi mesca marca, da so se mogle čebelice malo spreleteti in osnažiti.

Medojed odpre sprednja uljnjakova vrata, odmakne izpred žrel lese in brezskrbno čaka, kdaj se čebelice usnujejo iz panjev. Ni bilo treba dolgo čakati; gorki solnčni žarki so kmalu privabili živalce iz panjev, in nastalo je tako šumenje, vrvenje in brenčanje, da ga je celo Medoliz slišal in sklenil tudi pogledati k svojemu uljnjaku, kako se neki njegove muhe prašijo, katerim seveda ni bilo treba les odmikati in tudi ne vrat odpirati, ker jih ni bilo. Stopi pred uljnjak. Solnce sije sicer tudi na njegove panjove, a čebele še ne izletujejo. „Jim že treba ni!“ si misli Tone. „Medojedove so preveč site, zato pa tako brenčijo. Sicer pa čemu jih motiti, saj druge muhe še tudi ne letajo; naj le spijo. Če jih zbudim, jih moram potem še pitati. Nisem neumen!“

Hoče se vrniti, a tu ga že ustavi Medojed.

„No, Tone, ali se kaj dobro prašijo?“

„Ne še, pa saj tudi ni treba, paše še tako ni nič. Čemu naj todokoli frfotajo?“

„No pa vendar vsaj poglej, če so še žive, če ti morda ni kateri zmrznil!“

„E, kaj bo zmrznil!“

Stopita v Tonetov uljnjak.

„Malo potrkaj na panj!“ veli Tine.

Tone trka enkrat, dvakrat, trikrat, pa nobenega glasu. Tine se namuza in pravi: „Morda pretrdo spijo, potrkaj močneje!“ Tone trka in ropota zdaj na enega zdaj na drugega, a povsod tiho, tajinstveno tiho — mrliški mir!

„Preklicano!“ — vzdihne Tone — „20 goldinarjev sem zanje dal in sedaj imam mrliča!“

„Zakaj pa nisi ubogal? Saj sem ti rekel, da imajo premalo živeža za celo zimo. Pa še odel jih skoro nič nisi!“

S povešeno glavo je šel povedat Medoliz svoji Lizi, da letos ne bo medu lizala. In res ga ni!

Medolizov čebelnjak še sedaj stoji s šestimi praznimi kranjiči, vsem nevednim čebelarskim začetnikom v resen opomin, da naj poslušajo modre, izkušene čebelarje in da naj prebirajo čebelarske knjige in časopise. Kdor si pameten, naroči si Janšetovo čebelarsko knjižico pri našem vrlem čebelarskem društvu in pozimi ob dolgih večerih beri in zopet beri, da postaneš iz navadnega medoliza umen čebelar!

Pozor!

Pozor!

Novi čebelarski knjigi!!!

V kratkem izda naše društvo **čebelarski knjigi**, ki ju je spisal najduhovitejši slovenski čebelar Anton Janša. Vsebina je vseskozi imenitna in spisana za čebelarstvo v naših navadnih panjih. Prva knjižica govori o rojenju, druga pa obsega popoln poduk v čebelarstvu. — Cene bodo zelo nizke. — Kdor želi, da se mu dopošljete, ko bosta dotiskani, naj to naznani društvu.

Čebele so popravljale račune učenjakov.

(J. Lampe.)

Prebirajoč življenjepis slavnega našega rojaka, junaka in učenjaka Jurija barona Vega, kakor ga opisuje mojstrsko pero v ravno izišlem kalendarju družbe sv. Mohorja, najdem tudi, da je Vega svoj, še dandanes rabljeni logaritmovnik izdajal od l. 1783.—1794. Zdi se mi času primerno, opozoriti ob tej priliki čebelarje, da ta učena računska knjiga pred Vegom ni bila tako popolna in brez napake, da so jo popravljale celo čebele.

Francoski učenjak Reaumur (beri Reomir), ki je živel v začetku osemnajstega stoletja ter ima veliko zaslug za spoznavanja prečudnega čebelnega življenja, je stavil tedanjim svojim učenim sovrstnikom sledeče nalogo: „Dno šesterostrane posode je narediti iz čveterooglatih plošč; koliko morajo meriti koti teh plošč, da bo prostor kar največji, uporaba snovi pa kar najmanjša?“ Veliko tedanjih učenjakov se je bavilo s to jako zanimivo nalogo, in eden teh, slavni König, je preračunal, da mora meriti en kot $109^{\circ} 26'$, drugi pa $70^{\circ} 34'$. To je veljalo dolgo časa za resnično, kajti nikomur ni prišlo na um, da bi dvomil o izreku učenjaka, kakor je bil König. Tu se oglasi škotski učenjak Maklaurin s svojimi pomisleki glede pravilnosti računa. Kakor Reaumurju, bilo je tudi njemu znano, da merita ta dva kota v čebelni celici $109^{\circ} 28'$ in $70^{\circ} 32'$, da je torej čebela to uganko skoraj natanko tako rešila, kakor učenjak. Čudno se mu je zdelo, da bi imela celica to, čeravno zelo neznatno napako, zato je pričel računati iznova, pa prišel je do istega sklepa. — Vsled posebno važnega slučaja pa se je prišlo pomoti na sled. Razbila se je namreč neka ladija, kapitan in moštvo pa se je rešilo. Pri preiskavi se je izkazalo, da je kapitan, ko je računal svoje stališče, rabil logaritmovnik, v katerem je pa bila računska pomota. Z isto pomoto pa sta ga rabila tudi učenjaka König in Maklaurin za rešitev naloge. Ko so pa dotično pomoto popravili in je škotski učenjak svoj račun zopet pregledal, našel je, da je vsled tiste napake nastal razloček $2'$ med kotoma, ki sta ju našla König in on in med koti čebelne celice.

Reamurjevo nalogo, narediti z najmanjšo snovjo največji prostor, rešile so torej čebele popolnoma prav in opozorile učenjake na napako v tedanjem logaritmovniku.

Resna beseda.

(Urednik.)

V svoji zadnji seji je govoril odbor našega društva enoglasno zelo resno besedo, namreč da naj prihodnje leto „Čebelar“ izhaja redno 5. dne vsakega mesca. Povod temu je bilo dosedanje več ali manj neredno izhajanje lista, in radi tega razne pritožbe posameznikov in posebno še „Štajerskega čebelarskega društva“. Pa niso samo ti in oni, ki uvidevajo potrebo pravočasnega izhajanja društvenega glasila, v prvi vrsti je bolelo urednika, verjemite, če ni bilo tako, kakor bi moralo biti. A lahko bi bilo, da smo storili v si svojo dolžnost. Ne morem najti dovolj primernih besed, da bi se mogel dostojno zahvaliti cenjenim in spoštovanim sotrudnikom „Čebelarja“ — in častiti sotrudnici tudi, seveda — ki so mi tolikrat pomagali iz zadrege. Vam se zahvaljujem v svojem in v imenu vsega društva kar najtopleje, za dobre in prav dobre priobčene stvari. A zdaj pridimo na vrsto še mi drugi, ki nismo storili svoje dolžnosti napram „Čebelarju“. Pred mano drugi, naposled tudi jaz.

Torej vam, ki niste poslali niti trohice v listove predale, ne gre i po božjih, i po človeških postavah nikaka zahvala. Grajati vas pa tudi ne more in ne sme nihče, kajti za dobro stvar storiti kaj ali nič, je vsakemu prosto. Tista že stokrat navajana stiha, ki pravita, da ne samo kar vелеva mu stan, kar more, to mož je storiti dolžan, veljata samo za včasih, kaj ne da! Jaz sem tudi tak patron, ki tako misli. Priznavam odkrito, da sem bil tudi jaz veliko zakrivil, da je nekaj številka zakasnelo. Pa v zadnji odborovi seji so me deloma raskovo, deloma bolj rahlo ožehtali, da sem zdaj zopet lep. Saj pa res, ali je mar prav, da stoji urednik n. pr. 17. dan mesca septembra vrh gore in posluša, kako gonijo gaštejski „Ami“, šolov „As“, joštarski „Povej“ in brakirjev „Vampek“ zajce, lisice in srne, „Čebelarja“ pa, ki bi imel iziti desetega, je v tiskarni samo to, kar so poslali gg.: Jurančič, Kurbus in Lampe. O to ni prav! Ne rečem, da me ni vest gonila domov, a ubogal je nisem. „Glej“ — sem dejal sam sebi — „ta božji svet, kako je lep! Le ostani tu gori, boš pa dreve pisal, ali pa kar na havelok se usesti in napiši, ker imaš tako obeljen čas, nekaj o krivici, ki se godi domačim čebelarjem po tujih čebelah, ki jih pripeljejo v pašo in jih predolgo puste ondod, ko že zdavnej ni več paše, da se čebele začno klati ter da oropajo domače“. In storil sem tako. Usedel sem se bil, izvlekel že pripravljeni papir in svinčnik, in komaj napisal „Ne predolgo — —“, kar zašumi nekaj za menoj! Uren sem bil, to je istina, kajti ozrl sem se tako hitro, da sem videl vsaj še košati lisičji rep. Pa da bi imel namesto svinčnika puško v roki, bi še pokadil za njim, kajti tik pred repom je gotovo tekla lisica ali lisjak, in morebiti bi le zadel, da bi mogel poslati prijatelju Črnagoju za zimsko suknjo krzno, za

kakršno se priporoča že celih sedem let. Kaj takega me pograbi bolj, kot še tako neopravičena zafrkacija, ki jo sproži kak „prijatelj“. Tako sem bil razjarjen, da bi kmalu izbleknil smrtni greh „tavžent zlodjev“ in sem komaj še o pravem času zavil v „tavžentrožo“. Brezobzirna vest pa se ni menila za mojo onemoglo jezo, temveč mi oponašala, da se mi čisto prav godi, ker bi lahko že zdavnaj storil svojo dolžnost, in bi ne bilo treba na lovu pisati. Pa kakor je razdražen človek navadno nedostopen za pametno besedo, tako sem tudi jaz vesti ugovarjal: „O, seveda, mar misliš, da bom še zdaj, ko nas je cel tisoč in še več udov toliko „garal“ kot prva leta. Vsak nekaj! Več kot dovolj imam že itak skrbi in tudi opravila z listom, za kojega tvarino je treba, razun nekaj usmiljenih prijateljev, sproti drezati in beračiti, a če kljub temu nedostaje kdaj tvarine, da izide list pozneje, potem, no potem so pač pritožbe, deloma dostojne, deloma pa tudi naravnost žaljive; vendar bi marsikateri storil veliko bolj prav, ko bi napisal vsaj majčken članček, namesto pisma, s katerim misli, da „deluje“ tudi po svoje na čebelarškem polju“.

Take misli obhajajo včasih urednika, kadar se ozlovolji zavoljo lista. Sicer se to ne zgodi vsak dan, vendar iz osemletne izkušnje že lahko trdim, da urednik biti ni izmed največjih prijetnosti, in prav rad bi se že prostovoljno umaknil drugemu, ko bi ne bil na „Čebelarja“ navezan kot na kakega prijatelja, katerega ne smem zapustiti, četudi se mu primeri kdaj, da ga zapuste drugi prijatelji. Če je že namenjeno, da bi šle najini poti narazen, naj se zgodi to šele po dveh letih, da bo dozdam vsaj en čebelarski list, ki bo imel deset let zaporedoma tistega urednika.

Torej z novim letom mora „Čebelar“, kakor omenjeno, izhajati 5. dne vsakega mesca, če ne, bo urednik od državnega pravdnika kaznovan, ker bo na listu tiskan dan izida, ki se mora po njem natančno ravnati. Bom poizkusil, dragi čebelarji, z vašo pomočjo. Dovolj nas je, da izdržimo, če bi bilo treba, lahko še večji strokoven list, toda porazdelimo si dela. Kdor prevzame mesečna opravila za prihodnje leto, naj se oglasi, prosim, do 18. t. m. Za rokopise se priporočam do 20. dne vsakega mesca, ali kvečjemu par dni čez ta rok, da bo mogoče urediti, dopolniti kolikor bi manjkalo in popraviti pravočasno vsako številko. Če bi kdo kakšno stvar prej poslal, bo delo seveda še bolj olajšano.

Prosim tedaj ponovno, na pomoč! Za vašo ljubeznivo naklonjenost do „Čebelarja“ se vam že naprej zahvaljujem ter vam zato ne želim samo prav prijetnih božičnih praznikov, temveč srečno in veselo prihodnje leto od prvega do zadnjega dne.

Dopisi.

Iz Olševka. — Naj pošljem tudi jaz mal prispevek našemu ljubemu „Čebelarju“. Napisal bi rad nekaj o prezimovanju čebel, ne morebiti kako dolgo in učeno razpravo, temveč le nekaj vrst iz svoje lastne šestletne izkušnje.

Marsikateri čebelar, posebno začetnik, premišljuje in poizkuša, kje in kako bi svoje ljubljenske najboljše prezimil, kajti resnica je, da se dobro pre-

zimljene čebele tudi spomladi najbolje razvijajo in zgodaj rojé. Prezimil sem jih na razne načine: zložil jih v sklad v čebelnjak (ne na late), v hišno podstrešje, na obokani hlev in v klet ter vsakokrat vestno zabeleževal množino mrtvic in poznejše razvijanje. Najboljše so prezimile in se tudi pozneje obnašale čebele takrat, ko sem jih postavil v čebelnjak tako, kakor so ostale potem skozi celo leto. Mrtvic je bilo pri močnih panjih komaj po 2 do 3 odstotke, na hlevu prezimljene pa so jih imele nad 10%. Torej menim, da je po moji izkušnji najbolje, zložiti v spodnjo vrsto, ko smo na dno nastlali, panj poleg panja, jih dobro skupaj stisniti in jih zgoraj zatlačiti tako na debelo, da je objednem tudi druga vrsta iz spodnje strani zavarovana proti mrazu. Drugo vrsto, ali če je čebel za več vrst, vzimimo jih ravno tako vse naslednje in najzgornejšo posebno dobro odenimo, pa bode žival gotovo izvrstno obstala, če ima le še druge pogoje: dovolj hrane, zdravo matico, mir itd. Ob straneh in v zgornji vrsti naj bodo najmočnejši, iz umevnega vzroka, ker stoje na braniku proti mrazu. Po prvem prašenju jih zapažimo tudi zadej dobro, da se hitreje zalegajo, kar jim je sredi zime še na kvar, kajti sem popolnoma prepričan, da prevelika gorkota čebelam pozimi veliko bolj škoduje, kot mraz. Zato tudi ni dobro čebel prezgodaj odevati in zapaževati, ampak šele takrat, ko nastopa že občuten mraz, navadno tja po sv. Katarini. Letos še zdaj mnogo čebelarjev ni zadelalo svojih čebel, ker je že čez dva mesca tako mehkužno vreme, da ni dobiti suhega listja, no pa do zdaj še tudi ni bilo mraza, ki bi neodetim čebelam škodoval, saj čebele v votlih deblih tudi brez vsakega ovoja prezime, le da imajo dovolj medu. Pa kaj so naše zime proti ruskim, a vendar imajo veliko čebel tudi Rusi, ki jih znajo imenitno prezimiti. Zato ne bodimo glede prezimovanja pretesnosrčni, le mir, mir, mir jim dajmo, dokler jih ne izvabi zopet ljubi solnček. Potem pa pohitimo zopet k čebelnjaku in tudi noter, da opravimo, kar ima skrben čebelar opraviti.

Jakob Virient.

Raznoterosti.

Protí revmatizmu. Da pomaga čebelni strup proti revmatizmu v sklepih, smo slišali iz mnogih člankov v letošnjem „Čebelarju“. Tudi „Nordlingerica“ navaja mnogo slučajev, v katerih je pomagalo to sredstvo. O nekem revmatiku pravi, da je bil pravi revček. Cele noči je preupil in želel si je smrti, ki bi ga rešila, groznih muk. Pomagalo mu ni nobeno zdravilo in ko je zvedel o čebelnem piku, poskusil je tudi z njim. Pa kako! Črez glavo je potegnil mrežo, sedel pred panj, odgalil kolena ter razdražil čebele, ki so napravile po svoje in ga močno opikale. In glej čudo, pomagalo je! — Nekega berača so tudi ozdravile, čeprav ne za dolgo. Proti neki hiši je šel z dvema bergljama; komaj se je premikal. Steza je držala mimo čebelnjaka, in čebele so ga napadle. In čudež je bil gotov! Urno kot zajec je ubral pot pod noge in ko dospe do neke ograje, skoči v trenutku čez njo, kakor kak telovadec. Ker so mu pri hiši ploskali, ni šel po milodar, pač pa je k drugi hiši lezel kot prej kar v dve gubi. Torej pomaga čebelni pik različno, trajno ali trenutno.

Število trotov in množina medu. Neki francoski čebelar trdi, da so najtežji oni panji, ki imajo največ trotov. Brali smo sicer tudi že v „Čebelarju“, da trotovski zarod čebele posebno vspodbuja k pridnosti; zatoorej omejujmo trotovsko zaleganje le toliko, kolikor je prav in ne tako, da bi ne smelo biti par sto trotovskih celic.

Mak proti čebelni griži. V dunajskem čebelarskem listu „B. V.“ trdi neki A. Medek iz Bukovine, da je popolnoma prepričan po lastni izkušnji, da čebele ne postaneje nikdar grižave, če so imele priliko brati na maku. Kdor ne verjame, naj poizkusi tudi sam, potem pa naj bo tako prijazen in sporoči „Čebelarju“, če je res, kar trdi omenjeni Medek. (To je srčkano ime!)

Drobiž. A: „Kakšen razloček je med čebelarjem, ki čebelari s panji premakljivega, torej z novimi, in med onim, ki čebelari s starimi panji nepremakljivega izdelka?“

B: „I, to je celo naravno; taka razlika, kakor med avtomobilom in volovskim vozom!“

* * *

Učitelj: „V katerem oziru se sme dobra, pridna gospodinja čebelici primerjati?“

Učenka: „V tem, da vedno brunda!“

J...

* * *

Blaga duša išče cvetja, kakor čebela, hudobna pa, kakor osa uničuje pridnih rok sad!

J. P.

Vprašanja in odgovori.

Vprašanje: Ker sem bil prej v bolnišnici nisem mogel odvzeti čebelam medu, kar ga imajo čez potrebo. Zato prosim pojasnila, če lahko med tudi zdaj točim in koliko toplote mora imeti prostor, kjer bom točil. Opomin, da je pri nas v tržaški okolici gorkeje kot pri vas, tam gori na Gorenjskem. (A. L. v R.)

Odgovor: O zimskem miru pri čebelah se je že toliko pisalo v „Čebelarju“, da bi bilo odveč, to vedno ponavljati. Res je sicer, da se pri nas še sredi zime včasih čebele praše, a to so navadno stare čebele, ki jih izvabi vsako, le količkaj gorkejše vreme. Pri 6° R že silijo iz panjev, a vse od kraja, torej tudi zadnje mladice pa se praše šele pri precej višji zunanji toploti, n. pr. pri 10° R in še višje. Če bi jemali torej pri nižji toploti kot vsaj pri 10° R, bi motili vse čebelno gnezdo, in bi bilo to že na kvar čebelam, čeprav ne tako, kot v mrazu pod ničlo, ko čebele, potem ko so zapustile gnezdo, otrpnejo. Počakajte torej prav južnega vremena in potem šele odvezmite satnike, ki so odveč, vendar vam toplo priporočamo, storite to raje spomladi, ko se že zunaj začne paša, kajti takrat ne boste tako lahko čebelam preveč odvzeli, kar se zgodi zdaj kaj kmalu. Tudi bodo čebele med bolje shranile kot ga morete shraniti vi. In če bi obesili ob času, ko

je zunaj že kaj paše, iztočene sate nazaj v panje, bo to v spodbudo zaleganja, kar bi jim bilo zdaj na kvar in bi začele, vznemirjene po duhu, močno šumeti. Pa naj pritisne potem kaka burja, in griža je tu. Za točenje je tem bolje, čim gorkejši je prostor, kjer točite.

Vprašanje: Imam navadne kranjske panje in bi rad prihodnje leto prestavil čebele in satje v nove panje s satniki. Ker sem pa še začetnik, vprašam: Kdaj naj se lotim tega opravila? (*Fr. V. sv. M. pri Sl.*)

Odgovor: Glede časa bi bilo že enako, ali „preložirate“ čebele preje ali pozneje, samo da se ne lotite tega dela prepozno jeseni, ko bi morale imeti čebele svoj zimski sedež že pripravljen; tembolj pa se je ozirati pri tem na množino živali in medu, ker če je panj zelo živalen in meden, se težko dela. Najbolje je torej zgodaj spomladi, ko nimajo čebele še mnogo zalege, in pa po odrojenju takoj ko se je nova matica sprašila; slednji čas je še bolje priporočati. Pazite kolikor mogoče, da pride pri prestavljanju in vrezovanju v satnike zalega ene vrste skupaj, kakor je bila v starem panju. Razume se, da morajo stati novi panji na tistem prostoru, kot so bili prejšnji, ker bi se vrnile sicer vse starejše čebele na tisti prostor, ki so ga bile navajene.

Poročilo o odborovih sejah.

(Poroča tajnik Bukovic.)

III. seja, dne 2. novembra 1905.

Navzoči gg.: predsednik Gustav Pirc, podpredsednik Anton Žnideršič, odbor-
niki: Babnik, Črnagoj, Jarc, Likozar, Bukovic in urednik Rojina.

Sklepi:

- 1.) Gospodu Milanu Martinoviču, šolskemu upravitelju v Bosanski Krupi, se izreče zahvala za zbirko raznih vrst medu, ki jo je podaril društvu.
- 2.) Odboru za nabiranje prispevkov za spominsko ploščo čebelarju Skarytki se dovoli prispevek 10 K.
- 3.) Uredništva nemških čebelarskih listov se naj naprosijo, da pošiljajo od novega leta naprej svoja glasila našemu društvu brezplačno.
- 4.) „Slovenski Čebelar“ mora odslej izhajati 5. dne vsakega mesca; dan izhajanja mora biti naveden pod glavo lista.
- 5.) C. kr. deželna vlada naj se prosi za dovoljenje, da se bodo smele čebele prepeljavati po noči v pašo brez prižgane svetilke na vozu.
- 6.) Tajnikov predlog, naj se izvoli odsek, ki naj preskrbuje „Čebelarja“ z dobrimi članki in ilustracijami — se ne sprejme.*)
- 7.) Tajnikov predlog, naj se deželnemu zboru predloži prošnja za podporo, se ne sprejme, z razlogom, da deželni zbor ne bo deloval.

*) Ker vsak, kdor hoče za list kaj storiti, stori to lahko brez takega odseka. (Op. ured.)

8.) Tajnikov predlog, naj društvo predloži deželnemu zboru prošnjo za zakon v varstvo čebelarstva na Kranjskem, se ne sprejme, češ, da deželni zbor itak ne bo deloval.

9.) Društvo se bo udeležilo razstave „Zveze avstrijskih čebelarskih društev“. V prihodnji seji naj posamezni odborniki predložijo primerne načrte in stavijo tozadevne nasvete.

10.) Na dnevni red prihodnje seje naj se postavi vprašanje, kako urediti čebelarska predavanja po kranjskih čebelarskih podružnicah.

Listnica uredništva.

Gosp. A. P. v Sp. L.: Društvena stiskavnica za umetno satje se je na večnem popotovanju nekoliko pokvarila in se bomo v prihodnji odborovi seji posvetovali, če bi ne bilo nove nabaviti. Da ste proti tako majhni odškodnini pripravljene ulivati medstene za vse društvenike, je vse zahvale vredno. Po seji se vam bo sporočilo, kaj se je sklenilo, da potem v »Čebelarju« naznanite. Da bi bili božični prazniki vsem čč. društvnikom po volji! — NB.: Zavoljo pasivnega odpora tiskarjev se je list zopet zakasnil, čemur za enkrat vendar ni bil urednik kriv.

Mala naznanila.

Pod tem naslovom objavljamo ponudbe članov brezplačno, to pa le dvakrat v letu.

Matevž Miklavčič, vas Volaka, pošta Gorenja vas nad Škofjo Loko, **slika končnice**. Od kranjskih panjev po 15 kr., večje razmeroma dražje. — Oglasite se za poizkušnjo najprvo z malimi naročili!

Med ajdovec, izvrsten za pitanje, prodaja Jožef Stampfl, čebetar v Strasgojncih, pošta Pragersko na Štajerskem, 5 kg s posodo vred in poštnine prosto se pošilja proti povzetju 7 K; večje množine, od 20 do 80 kg, po 1 K 10 h brez posode. Posoda se vzame nazaj, če se jo postavi na postajo Pragersko, in se povrne znesek, ki se je zaračunil za njo.

30 končnic ima na prodaj A. Bukovic v Ljubljani, Deželni dvorec. Končnice so nove, zelo lepo poslikane, 13 palcev široke in 6 palcev visoke. Cena 60 h za končnico.

Končnice slika Jožef Stropnik v Škalah, pošta Velenje, Štajersko. Male končnice po 30 h, večje primerno dražje. Delo se izvrši kakršno kdo hoče: krajine, živali, podobe svetnikov, razni šaljivi prizori i. t. d. Kogar je volja, naj poizkusi z malim naročilom in gotovo bo zadovoljen.

Slovensko čebelarsko društvo v Ljubljani

prodaja

starejše letnike „Slovenskega Čebelarja“.

Cene so: Nevezan letnik (1—6) po **2 K**; v krasne izvirne platnice vezan po **3 K 30 h**; same platnice so po **80 h**. — Pošilja se poštnine prosto. — Lanski letnik je pošel.

Zanesljiv pitanec

ima na prodaj čebelar

Franc Unger v Spodnji Šiški pri Ljubljani.

Cena 1 K 20 h kg.

Čebele kupuje

M. Ambrožič v Mojstrani na Gorenjskem.

Prodaja pa isti umetno satovje iz pravega čistega voska po najnižji ceni

Semena rdeče detelje (inkarnat), esparsete, facelije, ranjak ali uročnik (Tannen- oder Wundklee)

zelo medunosne cvetlice prodaja

J. KORDIŃ V LJUBLJANI.

Velikanska pesa (kvedlinburška)

kraški in ameriški grah, ruski lan, vse vrste detelje, posebno za čebelno pašo, 'Facelija' in 'Esparsetta'; vse vrste travnih semen za napravo ali izboljšanje senožeti, kakor tudi vse vrste zelenjadi, zajamčeno kaljive pri

PETER LASSNIK-u, Marijin trg v Ljubljani.

Zaradi preosnove svojega čebelarstva **prodam**

160 malo rabljenih Gerstungovih panjev

s **predno dvojno steno, vratmi in pokrovom**, vse iz 3 cm debelega smrekovega lesa, zunaj barvani, znotraj napojeni s **karbolinejem**, z **mediščem**, **mrežastim okencem**, **balonom**, **2 slamnatima blazinama**, brez satnikov po K 9.—, **brez medišča in blazin** pa po K 7.—.

Panji so cinkani in sploh skrajno trpežno napravljeni. Prilika je tedaj ugodna za onega, kdor se hoče s panji preskrbeti.

Anton Žnideršič, Il. Bistrica.

Udnina (2 K) in reklamacije naj se pošiljajo upravništvu „Slovenskega Čebelarja“ v Ljubljani, dopisi in članki za list pa uredniku „Slovenskega Čebelarja“ Fr. Rojinu, nadučitelju v Šmartnem pri Kranju.